

SİYONİST REJİMİN KANLI TARİHİ: SABRA VE ŞATILLA KATLIAMI

SABRA VE ŞATILLA KATLIAMI: 16 EYLÜL 1982

Sabra ve Şatilla Beyrut'tadır. O dönem Lübnan İsrail işgalindedir. Burada Filistin'li mülteciler kalmaktadır. 30 Ağustos 1982'de Filistinli gerillalar, Batı Beyrut'u terk eder. Geride ailelerini, Beyrut yakınlarındaki mülteci kamplarında yaşayan akrabalarını savunmasız bırakmak mecburiyetinde kalarak... Aradan çok zaman geçmez. İsraili askerler, 16 Eylül 1982 tarihinde, Lübnan'ın başkenti Beyrut'un güneyinde bulunan Sabra, Şatilla ve Burc el-Beracine kamplarını kuşatmaya alır. Bütün bu hazırlıklar boşuna değildir. İlerleyen saat ve günler katliamın habercisidir. Tarihten bugüne "Beyrut kasabı" lakabıyla gelen Ariel Şaron baş roldedir. Bizzat katliam emrini veren odur...

Daha sonra, Hıristiyan Falanjist milisler kampa sokulur. Katliamı, İsrail devleti falanjistler eliyle gerçekleştirecektir. Falanjistlerin başında Elie Hobeika vardır. (Daha sonraları, 2003'te uluslararası mahkemede Şaron aleyhine tanıklık edeceğini açıklayan Hobeika, Lübnan'da kuşkuyla biçimde öldürüldü) Burada Falanjistler için bir tırnak açmak gerekir. Falanjistler, ilk olarak "Falanj" tanımlaması ile Franco'nun 1939 yılında Madrid'e girerken askeri kuvveti olarak geçer. Falanjistler, bugüne kadar asuri-süryani halkı tarafından Lübnan'da oluşturulan en büyük siyasi oluşumdur. Daha sonra Avrupa faşizminin yayılması sırasında Hitler gençliğinden etkilenen ve sağcı ve mezhepsel (katolik) bir ideolojiye sahip olan falanjistler, faşist semboller kullanmaya ve askeri üniformalar giymeye başladılar. Orta ve

yoksul Maruni kitlelerine dayanan faşistler, Lübnan savaşı sırasında en güçlü grup haline geldiler. Daha sonra bütün Hıristiyan grupları etkisi altına alarak Lübnan güçlerini oluşturdular.

“Terörist takibi” yalanı da uydurulmuştur bir yandan... Hıristiyan Falanjist milisler, önlerine çıkan herkesi öldürürler. Tıpkı 1948’lerde İsrail komandolarınının yaptığı gibi...

Sabra ve Şatilla’da olanları biraz daha detaylı öğrenmek için Amman Kapeiluk’un aynı adlı kitabından dinleyelim:

• 16 Eylül Perşembe...

“... Perşembe günü şafak sökerken, iş yerlerinin bulunduğu Hamra semti İsrail ordusunun eline geçer. Öğleye doğru Batı Beyrut’a tamamen hakim olunur. Tarihinde ilk defa İsrail, bir Arap başşehrini zaptetmiştir. O sırada Tel Aviv’de, Savunma Bakanlığı odalarında Yahudilerin yeni yılı kutlanmaktadır. Ariel Şaron yeni yıl kutlamalarından yararlanarak zaferin şerefine kadeh kaldırıp, maiyetindekilere hareketin başarıyla sonuçlandığını bildirir. Tel Aviv’deki Genelkurmay Başkanlığına ulaşan bir hareket raporunda, halen temizlenemeyen birkaç direniş noktası’nın kaldığı belirtilir. Bu direniş noktasınının FKÖ’nün bürosunun ve Sabra ve Şatilla kamplarınının bulunduğu Fakhani semtinde bulunmaktadır.

(...) İsrail tarafından çekilen hava fotoğrafları sayesinde, birlikte kamplara giriş kapılarını saptarlar. (...) General Drori telefonla Ariel Şaron’u arar ve ona ‘Dostlarımız kamplarda ilerliyorlar. Kamplara girmelerini sağladık’ diye bildirir. Ariel Şaron’un cevabı şudur: ‘Tebrikler! Dostlarımızın hareketini onaylıyoruz.’ (...) İsraili subaylar birçok defa hepsine göstereceğiz’ veya ‘diz boyu kan dökülecek’ şeklinde sözler işitmişlerdir. Şaron’un Hıristiyan milislerin kamplara girmesine izin verme kararını öğrenen bir İsraili subay şu tepkiyi gösterir: ‘Küme tilkinin girmesine

izin veren biri, bütün tavuklar boğazlandığında şaşdırmamalıdır.'

İnsan kırımı başlar ve hiç aralıksız kırk saat sürer. İsrailiiler harekatı, 3 Kasım'dan beri işgal altında tuttıkları, Lübnan subaylarına ait üç binanın 7. kat damından izleyebilmektedirler. Hepsinde gece görebilmeyi sağlayan teleskoplar ve dürbünler vardır. Başlıca kıyım yerinin 200 metre uzağında bulunmaktadırlar. İsraili bir subayın deyimiyle, insan bu binaların damından her şeyi 'tiyatronun birinci sırasında oturuyormuşçasına' izleyebilmektedir. İsrail birliklerinin ileri hatlarını tutan paraşütçü birlikleri kamp sınırlarına çok yakın bulunmakta ve 'Merkava' tankları çevreyi denetlemektedir. Kuveyt elçiliği kavşağında ise, Lübnan ordusuna bağlı 501. tabur bulunmaktadır.

Sağ kalanların anlattıklarına bakılırsa, başından itibaren katliam inanılmaz boyutlara ulaşır. İlk saatlerde Falanjist milisler yüzlerce insanı öldürürler. Dar sokaklarda hareket eden her şeyin üzerine ateş ederler. Evlerin kapılarını kırarak, akşam yemeklerinin tam ortasında aileleri son ferdine kadar öldürürler. Kamp sakinleri yataklarında, pijamaları üstlerinde öldürülür. Birçok evde pijamalarıyla öldürülüp, kanlı bezlere sarmalanmış üç yada dört yaşındaki çocuk cesetleri bulunacaktır. Fakat çoğu kez katiller salt öldürmekle yetinmezler. Birçok olayda saldırganlar, kurbanlarını öldürmeden önce organlarını keserler. Çocukların ve bebeklerin kafalarını duvarlara vura vura parçalarlar. Kadınlar ve kızlar balta darbeleriyle öldürülmeden önce tecavüze uğrarlar. Bazen insanlar sokakta toplu halde kestirmeden öldürülmek için evlerinden zorla dışarı çıkarılırlar. Milisler baltayla, bıçakla, erkek, kadın, çocuk ve yaşlı ayırt etmeden öldürerek etrafa terör saçarlar. Kimi kez zavallı kurban gördüklerini ve yaşadıklarını sonradan anlatabilsin diye, ailenin bir ferdini sağ bırakıp, diğer tüm fertlerini sağ kalanın gözleri önünde öldürürler. Hıristiyan ve Müslüman, Lübnan'lı veya Filistin'li diye hiçbir ayırım

yapmazlar. Mülteci kamplarında yaşayan herkes aynı akıbete uğramalıdır. Genç bir şii kızı, ailesinin, cellatlarının ayaklarına kapanıp onlara, Lübnan'lı olduklarına yemin ederek, canlarını bağışlamaları için yalvardığını anlatır. Her yanıtta katiller şöyle yanıt verirler: 'Sizler, bu pis Filistinlilerle aynı kamplarda yaşadınız, sonunuz onlarla aynı olacak' Bundan sonra, bir tek bu tanığı sağ bırakarak, ailenin bütün bireylerini öldürürler. (...)"

Katliam sonrasında hazırlanan raporlarda ifade edildiğine göre 16 Eylül 1982 akşamı katliamı gerçekleştiren falanjist milislerden biri söz konusu kampları kuşatma altında tutan Siyonist güçlerin subaylarından biriyle irtibat kurarak, yanında 45 kişinin olduğunu bunlar hakkında ne yapacağını sordu. Siyonist subay: "Tanrının istediğini yap" cevabını verir. Raporda bildirildiğine göre falanjist milis aynı soruyu ikinci kez sorduğunda Siyonist subay: "Onlar hakkında ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bir daha bu hususu bana sorma" cevabını verdi. Bu cevap Siyonist askerlerin falanjist milislerle önceden anlaştıklarını, onlara gerekli talimatı verdiklerini ve sadece dünya kamuoyu önünde kendilerini temize çıkarmak için bir gerekçelerinin olması amacıyla bu katliamı kendi elleriyle gerçekleştirmekten kaçındıklarını bütün açıklığıyla göstermektedir.

Falanjistlerin tamamen geri çekilmesinden sonra kamplara giren yabancı gazeteciler, gördükleri vahşet tablolarını ellerinden geldiğince dünya kamuoyuna duyurduklarında, İsrail kabinesinde buhran patlak verdi. Başbakan Menachem Begin, bir soruşturma komisyonu kurulmasını emretmek mecburiyetinde kaldı. Katliamın arkasında İsrail vardı. Bu gerek Lübnan yönetimi tarafından, gerekse de İsrail tarafından itiraf edildi. Lübnan Kasabı Ariel Şaron, İsrail ordusundaki görevinden azledildi. Fakat bu tamamen aldatmaca, dünyanın gözünü boyamaydı. Üstelik, İsrail devleti Şaron'u görevden alma sebebini de "ihmal" olarak değerlendirdi. Daha önce de söylediğimiz gibi Şaron'un, sorumluluğu sadece bir ihmal değil doğrudan katliamı planlama

ve Falanjist militanlara yardım ederek katliamı gerçekleştirilmesini sağlama sorumluluğuydu. Eğer öyle olmasaydı o zaman katliamın gerçekleştirildiği mülteci kamplarını sıkı bir gözetim ve denetim altında tutan İsrail işgal kuvvetlerinin haberi ve bilgisi olmadan böyle bir şeyin gerçekleştirilmesi mümkün olamazdı. Ama ne yazık ki o zaman iş olsun diye ordudaki görevinden azledilen Şaron daha sonra siyasi yollardan İsrail işgal devletinde çok daha etkili makamlara oturmayı başarmıştır.

Lübnan hükümetinin açıklamasına göre bu katliamda toplam 991 kişi öldürüldü. Bunlardan sadece 328 kişinin kimliği tespit edilebildi. Falanjistler öldürdükleri kişilerin cesetlerini tanınmaz hale getirdiklerinden çoğunun kimliği tespit edilemedi.

Filistin'de yaşanan ve İsrail tarafından süren katliam ve soykırımın tarihi elbette ki çok eskilere dayanmaktadır. İsrail devletinin sürdürdüğü bu politika dünyanın diğer emperyalist (başta Amerika) devletlerinden destek alarak sürmektedir. Dünyanın gözü önünde bir halk teknolojik anlamda en üst düzeyde geliştirilmiş silahlarla yok edilmektedir. Geçmişten bugüne yapılan soykırımın baş rol oyuncularını bellidir. 60 yıllı aşan süreç kişileri de katliam amaçlı yok etme yöntemlerini de değiştirmemiştir. Sabra ve Şatilla bu kıyımın sadece bir parçasıdır. O topraklarda birçok katliam yaşanmıştır. Bu katliamları gerçekleştirenler şimdi ödüllendirilmiş, İsrail devlet başkanlığına kadar getirilmiştir. Şaron ve aynı tür cinsler tarih boyunca katil, katliamların sorumlusu olarak anılmıştır ve böyle de anılacaktır...

Kaynak: Halkın Devrimci Güçleri